

[Steen Folke]

NATO-militær. Den første blev fulgt op af en radioudsendelse, hvori der udelukkende deltog officerer, som uantastet gav deres version af militær- og sikkerhedspolitikken. Ikke engang ordstyreren, journalist Mogens Espersen, følte sig forpligtet til andet end at fungere som servil mikrofonholder. Efter min mening var der tale om skandaløst enøjet propaganda finansieret af statsmidler og med nok så stor aktionsradius som en omrejsende russer.

Det, jeg gerne vil spørge undervisningsministeren om, vedrører en anden del af den statsligt finansierede NATO- og militærpropaganda, nemlig den propagandaserie, som udgives af forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste i samarbejde med forsvarsministeriet. Er undervisningsministeren bekendt med, at i titusindvis af pjecer i denne enøjede serie er spredt ud i de danske skoler, og hvad tror undervisningsministeren har størst propagandistisk gennemslagskraft, en sådan serie eller den omrejsende russer?

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg vil godt sige, at jeg var glad for, at undervisningsministeren læste bekendtgørelsen op, for dette at forsvare Sovjetunionen må vel falde ind under det, der hedder kunst, en kunstart. Jeg vil gerne stille det spørgsmål, om jeg må forstå ministerens svar sådan, at dette ikke skal være almindelig praksis.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Annelise Gotfredsen henviste til rektor Brogaards rundskrivelse til – var det lærerrådsformændene? Jeg er ikke bekendt med den pågældende rundskrivelse og skal her kun sige, at den er uinteressant i disse sammenhænge. Det, der er afgørende, er, som jeg sagde i mit første svar, fællesudvalgets beslutning om de 8 fællesarrangementer, der skal finde sted i årets løb.

Når fru Annelise Gotfredsen siger, at ved disse møder, disse arrangementer, der har været, har man undgået ubehagelige spørgsmål, så vil jeg sige, at det ikke er mit indtryk. Jeg har ikke overværet nogen af disse møder, men det er ikke mit indtryk fra de avisbeskrivelser, der har været. Jeg læste et meget langt referat – jeg tror, det var på Viborg statsskole, mødet havde fundet sted – og det, der slog mig, var, at de unge mennesker, som

er voksne, kritiske mennesker, i forbløffende grad havde formået både at stille kritiske spørgsmål og at drage nok så kritiske slutninger, ikke mindst af de spørgsmål, der ikke var blevet besvaret.

Så blev der spurgt, om dette er et led i en kulturaftale mellem Danmark og Sovjetunionen. Det har jeg for så vidt svaret på i mit første indlæg. Det er fællesudvalget, der beslutter, hvad der skal foregå i fællesarrangementerne, og der er ikke andre faktorer, der spiller ind i den beslutningsproces.

Når hr. Steen Folke henviser til publikationer fra forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste, så må jeg sige, at det ikke er mit bord. Jeg er ikke bekendt med de pågældende pjecer, men jeg vil sige, at der er meget materiale, der tilgår skolen, både folkeskolen og gymnasiet. Jeg finder, det er værdifuldt, at man som led i undervisningen tager materiale ind både af den art og med modsatte holdninger. Det er den eneste måde, man kan opøve børns og unge menneskers kritiske sans på, så jeg finder det ikke i sig selv forargeligt, at den ene eller den anden form for materiale findes blandt undervisningsmateriale.

Til hr. Ole Bernt Henriksen må jeg sige, at jeg forstod ganske enkelt ikke bemærkningerne om at forsvare Sovjetunionen. Jeg har ikke her til opgave at forsvare hverken det ene eller det andet. Jeg redegjorde for, hvorledes disse arrangementer finder sted. Jeg synes, det er ganske udmærket, at disse synspunkter kommer til orde, og i morgen er det nogle andre synspunkter, der kommer til orde.

Når hr. Ole Bernt Henriksen spørger, om det her skal forstås på den måde, at det ikke skal være almindelig praksis, så må jeg sige, at det ikke er min afgørelse. Det er fællesudvalget på det enkelte gymnasium, der beslutter, hvad der skal være praksis på dette gymnasium.

Annelise Gotfredsen (KF):

Ja men så vil jeg sige, at så har jeg også misforstået ministeren. Mit første indlæg gik ud på, at dette ikke var angribeligt, for så vidt som det var en enkeltforestilling, og jeg måtte forstå det sådan, og det gjorde jeg meget gerne, at det næppe ville være til at tolerere, hvis det skete i udbredt grad. Men jeg må sige, at hvis sådan noget overhovedet